

fotók / photos: Ofner Gergő

—
2016/09/10-10/09
—

PÉLI BARNA
HANGSZIGETELT ZOLTÁN 9
/ SOUNDPROOF ZOLTÁN 9
—

MEGNYITÓ / OPENING: 2016/09/09 (PÉN/FRI) 19:00
MEGNYITJA: HORVÁTH MÁRK, FILOZÓFUS, AZ ABSENTOLÓGY TÁRSALAPÍTÓJA
/ OPENING SPEECH BY MÁRK HORVÁTH, PHILOSOPHER, CO-FOUNDER OF ABSENTOLÓGY
—

nka
Nemzeti Kulturális Alap

KK
KÁLI KÖVEK

Trafó Kortárs Művészetek Háza, Trafó Galéria
1094 Budapest, Liliom utca 41.
tel/fax: +36 1 456 2044, fax: +36 1 456 2050
gallery@trafo.hu, www.trafo.hu
Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h, előadási napokon 16-22h

trafó
galéria

Péli Barna (1972) az utóbbi évtized egyik legmaka-csabb és legfáradhatatlanabb magyar kortárs szob-rásza, generációjának kulcsfigurája és egyik nagy csapatjátékosa. A Trafó Galéria terére komponált *Hangszigetelt Zoltán 9* címre hallgató legújabb kiállítása alkalmából G. Horváth Boglárka, Gyuris Róbert, Kovách Gergő és Somogyi Balázs voltak az alkotótársai.

Péli pályájának kezdeti szakaszát korábbi állandó alkotótársával Galbovy Attilával közösen létre-hozott emlékezetesen abszurd szobor-installációi fémjelezték, melyek - olyan független helyszínek után, mint például a kiállítóterként is működő Kis Varsó műterem - a 2000-es évek elején már a Műcsarnok *Plastica Dreams* és *Rosszcsontok* című kiállításain találták magukat. Péli kollektív szerzőségen alapuló praxisa más kooperációk-ban is formát öltött, gondoljunk akár itt a Trafó Galériában 2004 során megvalósult *Delegáció* című kiállításra (Kovách Gergő - Péli Barna - Galbovy Attila más vendégművészek társaságban), vagy a Műcsarnok *Mi a Magyar?* című kiállításának egyik meghatározó művére az *”Attila most”*-ra, amelyet a Péli Barna - Kovách Gergő - Kotormán Norbert hármas jegyzett. Péli mindeközben sohasem távolodott el igazán a budapesti off-spacek kiállítótereitől sem, így volt központi figurája több a Tűzraktérben és a Stúdió Galériában rendezett kiállításnak is.

Péli legutóbbi önálló kiállításain az öt képviselő Horizont Galériában, a Higgs Mezőben és már a Dovin Galériában is megfigyelhető volt, hogy a nyersebb installatív környezetbe ágyazott szobrászattól érdeklődése egyre erőteljesebb fókusszal fordul az alakok plasztikus és abszurd megfogalmazása felé. Péli szobrain így kris-tályosodtak ki még pontosabban olyan, a klasszi-kus szobrászat kihívásaival kapcsolatos központi és időtlen témák, mint a gravitáció, az egyensúly és a kompozíció.

Péli művészetének egyik formabontó faktora az új szobrászati anyagok, technológiák kipróbálásának kíváncsiságából fakad, amelyek módot adnak az alkotónak és alkotótársainak arra, hogy instant technikai megoldásokkal a gravitációt megha-zudtoló helyzeteket teremtsenek. Erre például a purhab és a hungarocell anyagának könnyűsége és könnyen alakíthatósága ad nekik módot, ezektől valódi pillanatnyi együttállások, spontán konstel-lációk jöhetnek létre a művekben, amiből most is számtalannal szembesülhetnek a kiállítás látogatói.

Péli Barna szobrászata továbbá lényegében egy taxonomikus kísérlet arra, hogy a művész újradefiniálja az emberi alakot és ennek ábrázolásaihoz kapcsolódó plasztika tradícióit. Péli szobrai gravitációs kísérletek, melyek a figurák egzisztenciáját és identitását is próbára teszik. A művész továbbá a maga rendkívül lehangolón ösztönös módján komplex szociálpszichológiai rendszerekből, kerethelyzetekből épít fel történetet, narratívát. A művész minden egyes szoborcsoportja

Barna Péli (1972) is one of the most tenacious and tireless Hungarian sculptors of the past decade, a key figure of his artistic generation, and one of the biggest team players in Hungarian Contemporary Art. Péli’s artistic contributors for the *Soundproof Zoltán 9* exhibition, which was specially designed for the space of Trafó Gallery, were Boglárka G. Horváth, Róbert Gyuris, Gergő Kovách and Balázs Somogyi.

The first phase of Péli’s career was highlighted by absurd sculptural installations which he created together with his then permanent artistic partner Attila Galbovy. Soon very memorable installations, which started to pop-up at such off-spaces as the studio of Little Warsaw which functioned as a place for exhibitions as well, found themselves in repre-sentative institutions like Műcsarnok – Kunsthalle Budapest, where they were included among others at the exhibitions entitled *Plastica Dreams* and *Bad Boys* at the early 2000s.

The practice of Péli which was heavily based on col-lective authorship embodied itself later in other co-operations as well. The exhibition entitled *Delegation* which was held in 2004 here in Trafó Gallery featured the works of Barna Péli, Gergő Kovách and Attila Galbovy and they invited other guest artists as well. One of the defining works of Műcsarnok – Kunsthalle Bu-dapest’s *What’s Hungarian* exhibition was a statue of the figure of Attila, the Hun, which was copyrighted beside Péli to Gergő Kovách and Norbert Kotormán. On the other hand Péli never really distanced himself from off spaces, he was central figure of many exhib-itions held in such Budapest venues as Tűzrakter and Studio Gallery.

It was obvious from his past solo exhibitions held at Horizont Gallery - which is representing him - , at Higgs Field and at Dovin Gallery’s last shows that Péli’s interest clearly moved away from the sculpture that is inserted in a raw form in an installative situa-tion towards a rather sculpturesque and absurd articulation of figures. Such timeless and central topics of sculpture started to occur on Péli’s work as gra-vity, balance and composition.

Another feature of the practice of Péli is his curiosity in experimenting with new sculptural materials and technologies. This gives the artist and his colleagues a chance to create situations with instant technical solutions which negates sometimes even the effects of gravity. They are able to experiment with gravity because of the lightness and easy-adaptability of the polyurethane foams and polystyrene which they use as primer materials for the sculptural figure. This technological background enables them to really create spontaneous constellations in their works, and You can witness many of these also during the Trafó exhibition.

The sculptural practice of Barna Péli can be inter-preted as a taxonomic experiment which tries to redefine the human figure in sculpture and the tradi-tions which are attached to this representational form. The sculptures of Péli are gravity experiments

egy abszurd történet, amely egyszerre tartalmaz banális és komplex referenciákat is, nem kevés privát mitologikus elem társaságában, ami Péli már korábban létező szobrainak újrafelhasználásából, újrafogalmazásából, újraszabásából is fakad. A Trafó Galériában is fedezhet fel számos ismerős arcot korábbi Péli kiállításokról a néző.

A Trafó Galéria tere ezúttal egy alulvilágított, koszos, nagyipari kulisszává változik, ami egy mélygarázs-ban berendezett zugműtő, laboratórium képzetét keltheti. A teret számos olyan alak népesíti be, amikről az a benyomásunk támadhat, hogy ember-kísérletek mellék-, vagy végtérmekei. A „professor” és csapata boncasztalának futószalagjáról embergépek és más antropomorf lények, hibridek, mutánsok kerülnek a térbe ezen poszthumán piknik alkalmával. A kiállítóter sötét tudományos-fantasztikus hangulatában az alkotók főként az emberi alak definíciós határait feszegetik. Meddig tekintünk egy figurára úgy, mint egy emberi lényre? Milyen százalékban kell emberi szervekkel és mennyi-ben mechanikus végtagokkal rendelkeznie egy lénynek, hogy még emberként tudjuk azonosítani. Ugyancsak ezt a kérdést árnyalják a tér óriásai, ogréi, törpéi és orkjai is; vajon emberi alakokként azonosítjuk ezeket?

A galériatér kompozícióját tekintve eddig csak a központi helyet elfoglaló beállításról beszélünk, de ezt a figuracsoportot számos más kisebb beállítás övezi, a térbe lépve rögtön egy szent archetipikus pózát magán viselő botos figura vezet át egy sárkány-robot-embert egy gyalogátkelőn. Az egykori „Attila” egy robotlábú kerekes székes vak nő társául szegődik, míg a galéria egy másik sarkának rozsdás konstrukciója alatt egy kendős alak karatézik egy „lélekkel”. A galéria hátsó trak-tusában egy kispolgári lakásbelső is megjelenik, egy kőkandallót fotelből bámuló óriással, aki nem vesz tudomást a körülötte zajló történésekről.

Péli és alkotótársai megkérdőjelezhetetlen és ösztönös anyaghasználata efemer, dinamikus kiál-lítási situációt hoz létre a Trafó Galéria terében, egy olyan közösen értelmezhető nagy szobor-csoportot, melynek egymáshoz való kapcsolatát, viszonyát, a figurák szemkontaktusai, gesztusai, egymás felé tartó mozgása hozzák létre. A mozgalmas hibrid alakok felvonulása pedig reményeink szerint néhány látogatónk számára megújítja majd a magyar szobrászat hagyományait, másoknak pedig egyszerűen csak megerősíti a plasztikába vetett hitét.

as well, that question the mere existence and the identity of their figures. The artist in his overwhel-mingly instinctive manner creates complex socio-psychological networks, which are based on absurd but linear narratives and stories.

All the sculptural groups of the artist are absurd fables, which comprise many banal and complex references at the same time, in the company of pri-vate mythological elements. The mythos of Péli’s works is also created through the heavy rotation of the recycling of the sculptures. Péli simply adores to reuse, reconfigure and retailor his previously existing sculptural figures. Thus there are also many familiar faces in the Trafó exhibition.

The space of Trafó Gallery at this occasion becomes a dark and dirty industrial set, which can remind us of a mixture of a parking lot and an operational theatre. The space is densely populated by figures that may seem to be products or byproducts of illegal human experiments. It is most likely that most of the figures of the exhibition descend from the operational table of the “professor” and his team and they join the posthuman picnic of man-machines, anthropomor-phic beings, hybrids and mutants directly from there.

In the misty science fiction environment of the gal-ery, the artists try to make us encounter the defini-tional boundaries of the human figure. How long can we define a human figure, how far can we go with-out making it lose all it’s human aspects? How many biological organs and how many mechanical limbs can a figure have so we can still identify it as human? Basically these are the same questions raised by the giants, ogres, dwarves and orcs of the gallery as well.

But so far we have only spoken about the central composition of figures, which is surrounded by many other sculptural groups. When we enter the gallery we instantly face a saint-like figure which helps a dragon-robot-man to pass a pedestrian crossing. The figure which was labeled on a previous exhibi-tion as “Attila, the Hun” becomes a companion of a blind woman, who sits in a wheelchair with robotic legs, while in the other corner of the gallery under a very rusty construction a figure does karate with a “soul” figure. In the most hidden part of the gallery we encounter an interior which is decorated in a petite bourgeoisie manner. The giant who sits in an armchair and who turns his head from all the other happenings in the gallery space, seemingly doesn’t care about anything else as staring at his stone stove.

Péli’s and his collaborators’ unquestionable and instinctive use of material will create an ephemer-al, dynamic exhibition set in the space of Trafó Gallery, a cohesive grand sculptural composition which is defined by the eye contact of the figures and the gestures of the figures with which they face each other. The parade of the vivid polychro-matic hybrid figures will hopefully revitalize Hun-garian sculptural traditions for some visitors, while for others it will only strengthen the faith in the future of sculpture.